

ELLE KENNEDY

*Het*  
**GRAHAM  
EFFECT**

Vertaald door Jeannet Dekker



AMSTERDAM · ANTWERPEN

# PROLOOG

*Gigi*

*Is hij beroemd of zo?*

## ZES JAAR GELEDEN

Toen ik nog klein was, vroeg een van de vrienden van mijn vader wat ik later wilde worden.

‘Stanley Cup,’ antwoordde ik trots.

Ik was toen vier en dacht dat de Cup een mens was. Sterker nog, al die gesprekken van de grote mensen om me heen hadden me duidelijk gemaakt dat papa Stanley Cup persoonlijk kende (en dat hij hem zelfs al een paar keer had ontmoet), een eer die alleen de allerbesten was gegund. Dus die Stanley, wie die geweldige man ook was, moest wel een legende zijn. Een fenomeen. Een voorbeeld voor anderen.

Daarom wilde ik niet zo worden als mijn vader, want hij was maar een simpele sporter. En ook niet als mijn moeder, een songwriter die toevallig een paar prijzen had gewonnen.

Ik wilde Stanley Cup worden, de baas over de hele wereld.

Geen idee wie die droom uit elkaar liet spatten. Vast Wyatt, mijn tweelingbroer. Hij kan als geen ander dromen uit elkaar laten spatten.

En daarmee was de schade aangericht. Tijdens onze vroege jeugd kreeg Wyatt van onze vader een normale bijnaam, het aloude ‘Kampioen’, en moest ik het doen met Stanley. Of Stan, als ze lui waren. Zelfs mijn moeder, die de indruk wekt dat ze die vervelende bijnamen in het ijshockeywereldje maar niks vindt, maakt zich er soms schuldig aan. Vorige week vroeg ze tijdens het eten of Stanley de aardappels wilde doorgeven. Verraadster.

Deze ochtend kan ik een verrader aan de lijst toevoegen.

‘Stan!’ klinkt het aan het andere uiteinde van de gang. ‘Ik ga even koffie halen voor je pa en de andere coaches. Wil je ook?’

Ik kijk de assistent van mijn vader boos aan. ‘Je hebt beloofd dat je me nooit meer zo zou noemen.’

Tommy is in elk geval zo beleefd om een schuldig gezicht te trekken. En dat meteen weer teniet te doen met: ‘Oké, sorry dat ik het zeg, maar misschien moet je accepteren dat je die strijd hebt verloren. Wil je mijn advies?’

‘Nee.’

‘Draag die bijnaam met trots, schattebout.’

‘Dat nooit,’ zeg ik nors. ‘Maar met “schattebout” kan ik leven. Noem me maar zo, dan voel ik me aantrekkelijk en toch sterk.’

‘Is goed, Stan.’ Hij lacht om mijn boze gezicht en vraagt dan: ‘Koffie?’

‘Nee, ik hoef niks, maar toch bedankt.’

Tommy draaft ervandoor, zoals altijd vol energie. Hij is al drie jaar de persoonlijk assistent van mijn vader, maar ik heb hem nog nooit vijf minuten pauze zien nemen. Volgens mij rent hij zelfs in zijn dromen.

Ik loop verder door de gang naar de dameskleedkamer, waar ik snel mijn gympen uitschop en mijn schaatsen aandoe. Het is half acht ’s morgens, dus tijd zat voor een warming-up. Zodra het trainingskamp begint, is het hier een chaos, maar tot dan heb ik de baan voor mezelf. Een verse, strakke, schone laag ijs, nog niet bekrast door al die ijzers.

De ijswelmaschine is net aan zijn laatste rondje bezig als ik de kleedkamer uit kom. Ik adem het lekkerste luchtje van de hele wereld in: de frisse koelte van het ijs, de scherpe geur van de rubbertegels op de vloer. Het metaal van mijn pas geslepen schaatsen. Het is moeilijk om te beschrijven hoe goed het voelt om dat allemaal op te snuiven.

Ik stap het ijs op en schaats een paar langzame, lome rondjes. Ik doe niet eens mee met het trainingskamp voor junioren, maar mijn lichaam laat me niet van mijn routine afwijken. Mijn hele leven lang word ik al vroeg wakker voor een training in mijn eentje. Soms bedenk ik simpele oefeningen voor mezelf. Soms glij ik gewoon wat

over het ijs. Tijdens het seizoen, als ik officiële trainingen moet bijwonen, probeer ik mezelf tijdens deze persoonlijke uurtjes niet te veel in te spannen. Maar deze week ben ik hier niet om te spelen, maar om mijn vader te helpen. Daarom is er niets of niemand die me tegenhoudt als ik een sprintje trek naar de overkant van de baan.

Ik schaats hard en snel, schiet achter het net langs, maak een scherpe bocht en versnel vervolgens op weg naar de blauwe lijn. Tegen de tijd dat ik vaart minder, bonkt mijn hart zo hevig dat ik de stem vanaf de thuisbank in eerste instantie niet eens goed versta.

‘...hier niet te zijn!’

Ik draai me om en zie een jongen van mijn leeftijd staan.

Het eerste wat me aan hem opvalt, is zijn kwade frons.

Het tweede is dat hij er, ondanks die frons, heel erg goed uitziet.

Hij heeft zo’n soort knap gezicht waarbij een frons geen afbreuk doet aan zijn knapheid. Die kwade uitdrukking maakt hem alleen maar hotter. Geeft hem de ruige uitstraling van een foute jongen.

‘Hé, hoorde je me niet?’ Zijn stem is lager dan ik had verwacht. Hij klinkt als iemand die countryballads zou moeten zingen op een veranda in Tennessee.

Hij springt door het deurtje van de omheining het ijs op. Hij is lang, zie ik nu. Hij torent boven me uit. En ik geloof niet dat ik ooit ogen van die kleur blauw heb gezien. Ze zijn onvoorstelbaar donker. Staalblauw saffier.

‘Sorry, wat?’ Ik doe mijn best om hem niet aan te staren. Hoe is het mogelijk dat iemand zo aantrekkelijk is?

Zijn zwarte ijshockeybroek en grijze shirt sluiten perfect om zijn lange lijf. Hij is een beetje slungelig, maar hoewel hij niet ouder dan vijftien of zestien kan zijn, heeft hij al de bouw van een echte ijshockeyer.

‘Ik zei dat je hier niet hoort te zijn,’ blaft hij.

Meteen schrik ik wakker uit mijn verdoving. Oké, deze jongen is dus een lul.

‘En jij bent?’ vraag ik uitdagend. Het trainingskamp begint pas om negen uur. Dat weet ik toevallig omdat ik Tommy heb geholpen met het maken van kopietjes van de agenda voor in de welkomstpakketten.

‘Dit is de eerste dag van het ijshockeykamp. Ik kom me opwarmen.’

Die hypnotiserende blik gaat over me heen. Hij kijkt naar mijn strakke jeans, paarse sweater en knalroze beenwarmers.

Eén wenkbrauw gaat omhoog. ‘Je hebt je zeker in de datum vergist,’ gaat hij verder. ‘Het kamp voor kunstrijders is volgende week.’

Ik knijp mijn ogen tot spleetjes. Correctie: deze jongen is een gigantische lul.

‘Nou, om eerlijk te zijn...’

‘Ik meen het, prinsesje,’ onderbreekt hij me afgemeten. ‘Je hoort hier niet.’

‘Prinsesje? Heb je weleens in de spiegel gekeken?’ antwoord ik. ‘Jij ziet eruit als een verwend prinsje.’

De ergernis in zijn blik wakkert de mijne aan. Om nog maar te zwijgen over die voldane glans erin. Daarom besluit ik hem eens goed te stangen.

Hij denkt dat ik hier niet hoor?

En hij noemt mij een prinsesje?

Oké... Val eens lekker dood, eikel.

Ik trek een onschuldig gezicht en prop mijn handen in mijn achterzakken. ‘Sorry, maar ik blijf hier. Ik moet aan mijn sprongen werken, en zo te zien,’ ik wijs naar de enorme lege baan om ons heen, ‘is er ruimte zat voor ons allebei. Dus als je het niet erg vindt, gaat dit prinsesje weer verder.’

Hij trekt opnieuw een nors gezicht. ‘Zo noemde ik je alleen maar omdat ik niet weet hoe je heet.’

‘Er ooit aan gedacht om me dat te vragen?’

‘Oké.’ Hij maakt een grommend geluid. ‘Hoe heet je?’

‘Gaat je niks aan.’

Hij steekt zijn handen op. ‘Ook goed. Wil je blijven? Blijf dan. Spring maar een eind weg. Kom alleen niet bij mij janken als de coaches je dadelijk van het ijs trappen.’

Na die woorden schaatst hij weg en verpest hij mijn ongerepte ijs met de krassen van zijn ijzers. Hij schaatst met de klok mee en dus ga ik, om tegendraads te zijn, tegen de klok in. Halverwege het rondje komen we elkaar tegen. Hij kijkt me boos aan en ik kijk glim-

lachend terug. En dan, omdat ik een kreng ben, voer ik een aantal zitpirouettes uit. In die houding, gehurkt op het ijs en met mijn ene been voor me uit gestoken, zit ik hem tijdens zijn tweede rondje in de weg. Ik hoor een luide zucht voordat hij van richting verandert om te voorkomen dat hij me raakt.

Als kind heb ik een tijdje aan kunstrijden gedaan. Ik was niet goed genoeg, of niet geïnteresseerd genoeg, om het vol te houden, maar volgens mijn vader kon ik baat hebben bij die lessen. Daar had hij gelijk in. Voor ijshockey moet je vooral sterk zijn, maar voor kunstrijden heb je een bepaalde finesse nodig. Na een maand waarin ik alleen maar de basis had geleerd, merkte ik al dat mijn balans, snelheid en houding beter waren geworden. Ik leerde mijn schaatsen te gebruiken op manieren waar ik nu nog steeds profijt van heb. Ik ben er een betere schaatser en een betere ijshockeyer door geworden.

‘Oké, ik meen het. Ga opzij.’ Hij remt zo hard dat de flinters ijs van zijn schaatsen spatten. ‘Het is al kut genoeg dat ik de baan met je moet delen, dus gun me in godsnaam een beetje ruimte, prinsesje.’

Ik kom uit mijn pirouette overeind en sla mijn armen over elkaar. ‘Noem me niet zo. Ik heet Gigi.’

Hij snuift. ‘Ja, natuurlijk. Echt zo’n kunstschaatsnaam. Laat me raden, dat is een afkorting van zo’n tuttige meisjesnaam als... Georgia. Nee. Gisele.’

‘Het is nergens een afkorting van,’ zeg ik op koele toon.

‘Meen je dat? Je heet alleen maar Gigi?’

‘Ga je serieus mijn naam afkraken? Hoe heet jij dan? Vast zo’n hufferige naam. Je ziet eruit als een echte Braden. Of een Carter.’

‘Ryder,’ mompelt hij.

‘Ja, natuurlijk,’ praat ik hem na. Ik begin te lachen.

Hij trekt heel even een dreigend gezicht, maar die uitdrukking verandert snel in ergenis. ‘Blijf uit mijn buurt.’

Zodra hij met zijn rug naar me toe staat, steek ik lachend mijn tong naar hem uit. Als die eikel mijn dierbare ochtendroutine wil verstoren, ga ik hem op de zenuwen werken. Letterlijk voor zijn voeten schaatsen. Ik verhoog mijn tempo, steek mijn armen uit en begin aan weer een reeks pirouettes.

God, wat is kunstrijden toch leuk. Dat was ik helemaal vergeten.

‘Oké dan, nu krijg je echt op je lazer,’ zegt Ryder op hatelijke toon. Waar ook een zekere tevredenheid in doorklinkt.

Ik ga langzamer schaatsen en hoor aan de andere kant van de dubbele deuren aan het einde van de ijshal luide voetstappen echoen.

‘Wegwezen, Gisele, anders maak je Garrett Graham kwaad.’

Ik schaats naar Ryder toe en hou me van de domme. ‘Garrett wie?’

‘Neem je me in de zeik? Weet je niet wie Garrett Graham is?’

‘Is hij beroemd of zo?’

Ryder staart me aan. ‘Hij is een ijshockeylegende. Dit is zijn trainingskamp.’

‘O. Tja, ik volg alleen kunstrijders.’

Ik gooi mijn paardenstaart over mijn schouder en glij langs hem. Ik wil nog een laatste trucje doen, vooral om te kijken of ik me nog iets van die lessen kan herinneren.

Ik verhoog mijn snelheid. Zoek mijn balans. Ik draag ijshockeyschaatsen, zonder prikkers aan de voorkant, maar dit is geen priksprong. Ik begin midden in mijn draai, zet af met de rand van mijn ijzer en maak een rondje in de lucht.

De landing is waardeloos. Ik hou mijn lijf niet recht genoeg en draai te ver door, maar op de een of andere manier weet ik te voorkomen dat ik plat op mijn snuit eindig. Mijn algehele gebrek aan gratie is beschamend.

‘Gigi! Jezus, wat ben jij aan het doen? Wil je soms je enkel breken?’

Ik draai me om naar het plexiglas. Daar staat mijn vader, een meter of acht verderop, en hij kijkt me hevig fronsend aan. Hij draagt een honkbalpetje en een T-shirt met het logo van het kamp en hij heeft een fluitje rond zijn nek en een beker koffie in zijn hand.

‘Sorry, papa,’ roep ik schaapachtig. ‘Ik was een beetje aan het klooiën.’

Ik hoor een verstikt geluid. Ryder schaatst naar me toe. Die blauwe ogen kleuren donkerder.

Ik draai mijn hoofd naar hem om en glimlach onschuldig. ‘Wat?’

“Papa?” zegt hij met een binnensmondse grom. ‘Ben jij de dochter van Garrett Graham?’

Ik kan er niks aan doen, ik moet zo lachen om zijn verontwaardiging. 'Niet alleen dat, ik ga jullie vandaag helpen met op het doel schieten.'

Hij knijpt zijn ogen tot spleetjes. 'Doe je ook aan ijshockey?'

Ik geef hem een klopje op zijn arm. 'Wees maar niet bang, prinsje, ik zal je niet te veel afbeulen.'



# Transcript Hockey Kings

**Oorspronkelijke uitzenddatum: 28/7**

**© The Sports Broadcast Corporation**

**Jake Connelly:** Over regelrechte rampen gesproken, dit vormt een aardig bruggetje naar ons volgende onderwerp. Groot nieuws uit de studentencompetitie: de fusie van Briar en Eastwood. Dat is jouw alma mater, G.

**Garrett Graham:** En mijn dochter studeert daar. We houden het graag in de familie.

**Connelly:** Op een schaal van één tot tien, waarbij één rampzalig is en tien de ondergang van de wereld: hoe erg is dit?

**Graham:** Nou, leuk is anders.

**Connelly:** Dat lijkt me een understatement.

**Graham:** Ja, dat wel, maar laten we er eens nauwkeuriger naar kijken. Dit is nog nooit gebeurd, dat twee herenteams uit de hoogste klasse van die competitie worden samengevoegd, maar ik denk dat er wel degelijk voordelen zijn. Chad Jensen krijgt hiermee een superteam. Ik bedoel, Colson en Ryder in dezelfde ploeg? En ook nog Demaine, Larsen en Lindley? Met Kurth op doel? Vertel mij eens wie dit team kan verslaan.

**Connelly:** Ja, op papier is dit een topploeg. En ik ben de eerste die toegeeft dat Chad Jensen een coach met een fantastische staat van dienst is. Twaalf keer in de nationale finale, zeven keer kampioen met Briar. Hij is recordhouder als het gaat om...

**Graham:** Betaalt je schoonvader je om veren in zijn reet te steken? Of doe je het gratis, om een wit voetje bij hem te halen?

**Connelly:** Zegt de man die onder Jensen drie van die zeven keer kampioen werd.

**Graham:** Ja, dat is waar. We zijn allebei bevooroordeeld. Maar even serieus, Jensen kan weliswaar wonderen verrichten, maar zelfs hij kan niet zomaar decennia aan bittere rivaliteit uitwissen. Briar en Eastwood zijn al jaren aartsvijanden, en nu moeten die jongens opeens gezellig tegen elkaar doen?

**Connelly:** Er wacht hem een zware taak, dat zeker, maar zoals je al zei: stel dat dit lukt? Dat ze echt een team worden? Dan gaan we heel mooie dingen meemaken.

**Graham:** Dat kan. Of ze maken elkaar af.

**Connelly:** We zullen het zien.

# HOOFDSTUK 1

*Gigi*

## *Die ordinaire uitstraling van een badboy met een lekkere pik*

Een ijshockeyer is meer dan iemand die aan die sport doet.

Iemand die aan ijshockey doet, gaat een uurtje vóór de wedstrijd naar de ijshal, trekt een paar schaatsen aan, maakt drie periodes vol, doet weer gewone kleren aan en gaat naar huis.

Een ijshockeyer leeft voor de sport. We zijn altijd aan het trainen. We steken er al onze tijd in. We zijn twee uur te vroeg voor de training om ons spel te verbeteren. Mentaal, fysiek en emotioneel. We doen aan krachttraining en conditietraining, we drijven ons lijf tot het uiterste. We wijden ons hele leven aan die sport.

Wil je in de studentencompetitie spelen, dan moet je daar heel veel voor overhebben, maar ik ben die uitdaging altijd aangegaan.

Een week voordat de colleges aan Briar weer beginnen ben ik bezig met mijn vaste vroege-ochtendroutine. Buiten het seizoen maak ik graag tijd voor vrienden en familie, dan wil ik uitslapen en junkfood eten, maar ik kijk altijd weer uit naar de start van een nieuw seizoen. Zonder mijn sport voel ik me verloren.

Deze ochtend oefen ik op een van de twee ijsbanen in het sportcentrum van Briar. Gewoon een beetje op doel schieten, vanuit een snelle draai de puck het net in slaan. Ik mopper weliswaar elke keer op mezelf als ik mis, maar het heeft wel iets, het geluid van een puck die in een lege hal tegen de boarding knalt.

Ik ga een uur zo door, totdat ik zie dat coach Adley naast de thuisbank staat en me wenkt. In een shirt dat nat is van het zweet schaats ik naar hem toe.

Zijn ene mondhoek gaat omhoog. 'Jij hoort hier niet te zijn.'  
Ik trek mijn handschoenen uit. 'Wie zegt dat?'  
'De regels van de ijshockeybond, over trainen buiten het seizoen.'  
Ik grinnik. 'Die gaan over officiële trainingen onder leiding van een coach. Ik schaats gewoon wat in mijn vrije tijd.'  
'Je weet dat je niet te veel van jezelf moet eisen, G.'  
'Wauw,' zeg ik plagend. 'Wil je nu zeggen dat ik onder mijn niveau moet presteren?'

'Nee, ik wil dat je nog wat in de tank laat voor...' Hij maakt zijn zin niet af, maar gaat lachend verder met: 'Weet je, laat maar. Ik vergeet steeds dat ik het tegen een Graham heb. Je bent echt de dochter van je vader.'

Mijn vlaag trots wordt enigszins gedempt door een heel klein beetje ergernis. Met een beroemde ouder sta je een groot deel van de tijd in hun schaduw.

Toen ik met deze sport begon, wist ik dat ik tot het einde der tijden met mijn vader zou worden vergeleken. Hij is een levende legende, dat is niet te ontkennen. Zoveel records op zijn naam dat je al snel de tel kwijtraakt. Heeft tot aan zijn veertigste als prof gespeeld, en zelfs als man van veertig liet hij tijdens zijn laatste seizoen iedereen alle hoeken van het ijs zien. Hij had rustig nog een jaar of twee kunnen doorgaan, maar mijn vader is slim. Hij nam op het hoogtepunt afscheid. Net als Gretzky, met wie hij voortdurend wordt vergeleken.

Die kleine vonkjes ergernis moet ik de kop indrukken. Dat weet ik. Als er iemand is met wie je vergeleken wilt worden, dan is het wel een van de grootste sporters aller tijden. Misschien ben ik simpelweg overgevoelig door de vrouwonvriendelijke opmerkingen die ik door de jaren heen naast alle complimenten te horen heb gekregen.

Ze speelt erg goed... voor een meisje.

Indrukwekkende statistieken... voor een vrouw.

Niemand zegt ooit tegen een mannelijke speler dat hij het zo goed doet, voor een man.

De waarheid luidt dat deze sport voor mannen heel anders is dan voor vrouwen. Wij hebben veel minder mogelijkheden om na onze studie te blijven spelen, onze profcompetitie trekt veel minder kijkers, we krijgen aanzienlijk minder betaald. Dat snap ik wel, het

aantal kijkers per wedstrijd ligt bij de herenprofs waarschijnlijk hoger dan al het publiek van alle wedstrijden van de dames bij elkaar opgeteld. De heren verdienen elke cent en elke kans die ze krijgen.

Het betekent wel dat ik, als vrouw, het dubbele moet halen uit elke kans die ik krijg.

En dat betekent?

De Olympische Spelen, schatjes.

Op mijn zesde was dat al mijn doel: voor Team USA spelen en olympisch goud winnen. En sindsdien werk ik daar keihard voor.

De coach doet de deur naar de bank voor me open. 'Komt je pa dit jaar nog langs om iedereen zijn kamp aan te smeren?'

'Ja, ergens later deze week. Hij moet eerst bijkomen, we zijn net terug van onze jaarlijkse vakantie naar Tahoe.'

Elk jaar brengt ons gezin de maand augustus door aan Lake Tahoe en dan komen onze beste vrienden en familie langs. De hele tijd is het een komen en gaan van dierbaren.

'Dit jaar waren er een paar oude ploegmaten van mijn vader uit Boston, dus je snapt dat er elke ochtend heel wat mannen met een kater op onze steiger lagen bij te komen,' voeg ik er lachend aan toe.

'Ik heb medelijden met dat meer.' Adley weet als geen ander waar mijn vader en zijn vrienden toe in staat zijn, want hij was assistent-coach bij de Bruins toen mijn vader daar nog speelde. Pa heeft Tom Adley daar weggekaapt toen hij iemand zocht die leiding kon geven aan de dameselectie van Briar.

Zelfs als ik het zou willen, kan ik niet aan de schaduw van mijn vader ontsnappen. Zijn naam staat op de gevel. Het Graham Center. Dankzij zijn donatie zijn de faciliteiten voor de dames er een jaar of tien geleden flink op vooruitgegaan. Nieuwe spullen, nieuwe coaches, nieuwe scouts die de middelbare scholen afspeuren naar de grootste talenten. Jarenlang moesten de meiden het met veel en veel minder doen dan de jongens, totdat mijn vader de boel nieuw leven inblies. Hij zei dat hij me het beste wilde bieden als ik ooit zou besluiten om aan Briar te gaan studeren.

Als ik ooit.

Jaja.

Alsof ik ergens anders had kunnen eindigen.

‘Wat kom jij hier vandaag trouwens doen?’ vraag ik de coach als we de tunnel in lopen.

‘Jensen vroeg of ik hem wilde helpen met zijn trainingskamp.’

‘Shit, begint dat vandaag?’

‘Ja, en doe me een lol en zeg tegen de meiden dat ze hun gemak houden. Dit is geen openbare training. Als Jensen een van jullie in de gaten krijgt, doe ik alsof mijn neus bloedt.’

‘Hoe bedoel je, dat de meiden...’

Maar hij slaat al de hoek om naar de kamers van de coaches.

Ik krijg mijn antwoord als ik de kleedkamer in loop en daar een paar van mijn teamgenoten aantref.

‘Hé G, blijf je om naar de grote afgang te kijken?’ vraagt Whitney Cormac lachend vanaf de bank. Ze is onze aanvoerder.

‘Zeker weten, dat wil ik niet missen. Maar Adley zei dat we stil moeten zijn, anders gaat Jensen uit zijn plaat.’

Camila Martinez, net als ik derdejaars, snuift luid. ‘Ik denk dat Jensen het zo druk krijgt met het uit elkaar houden van die schuimbekkende pitbulls dat hij ons niet eens op de tribune ziet zitten.’

Ik haal mijn toiletta's uit mijn locker. ‘Ik ga snel douchen, dan zie ik jullie straks daar.’

Ik laat de meiden achter in de kleedkamer en loop de douche-ruimte in. Met mijn hoofd onder de warme straal vraag ik me af hoe het herenteam in vredesnaam het samengaan van Briar en Eastwood kan overleven. Het is een ware aardverschuiving, die zo snel is gegaan dat veel spelers totaal niet voorbereid waren.

Eastwood College was tientallen jaren lang onze rivaal, maar afgelopen maand was het over en uit. Als in: de hele universiteit ging dicht. Het aantal nieuwe aanmeldingen viel zwaar tegen en alleen de afdeling Sport, en dan met name de heren-ijshockeyploeg, zorgde voor nog een beetje geld in het laatje. Het was duidelijk dat Eastwood het niet ging redden, jammer dan voor al die sporters daar. Totdat Briar University als een reddende engel aanbood om de studenten onder hun vleugels te nemen. Dat betekent dat Eastwood nu deel is van Briar, een ontwikkeling die de nodige veranderingen met zich meebrengt.

Hun campus in Eastwood, New Hampshire, een uurtje rijden ten

noorden van Boston, heet nu officieel Briars Eastwood Campus. Er worden nog elke dag colleges gegeven, maar om praktische redenen is de hele afdeling Sport naar hier verhuisd en krijgen de gebouwen daar een nieuwe bestemming.

En natuurlijk het allerbelangrijkste: het herenteam is samengevoegd met dat van Briar.

Coach Chad Jensen heeft nu de bijzonder ondankbare taak om twee teams en hun zware trainingsschema's op de een of andere manier succesvol met elkaar te combineren. Veel jongens die een basisplaats hadden aan Eastwood of Briar raken die nu kwijt.

Om nog maar te zwijgen over het feit dat ze elkaars bloed wel kunnen drinken.

Hier wil ik geen seconde van missen.

Na het douchen trek ik een verschoten jeans en een shirt aan, ik doe mijn natte haar in een paardenstaart en smeer wat vochtinbrengende crème op mijn gezicht. Door de lucht hier in de ijshal droogt mijn huid altijd heel erg uit.

Mijn teamgenoten zitten op de tribune op me te wachten. Ze hebben heel verstandig niet plaatsgenomen op de banken vooraan, maar zitten links van de strafbanken, een paar rijen hoger. Zo dichtbij dat we alle beledigende opmerkingen kunnen horen, maar hopelijk zo goed verstopt dat coach Jensen ons niet opmerkt.

Whitney schuift op om plaats voor me te maken.

Ik krijg er meteen zin in als ik de gedempte geluiden van de volwassen kleuters in de tunnel hoor.

Camila, die voor me zit, wrijft in haar handen en kijkt me vergenoegd aan. 'Daar gaan we dan.'

Ze komen in plukjes van twee en drie het ijs op. Een paar twee-dejaars hier, een paar vierdejaars daar. Ze dragen allemaal zwarte of grijze trainingsshirts. Ik zie een paar jongens ongemakkelijk aan hun mouwen trekken en verongelijkt kijken, alsof ze fysiek onpasselijk worden van het dragen van de kleuren van Briar.

'Ik heb wel een beetje te doen met die jongens van Eastwood,' merk ik op.

'Ik helemaal niet,' antwoordt Camila met een brede lach. 'Ze gaan ons minstens een jaar lang geweldig entertainment bieden.'

Mijn blik gaat naar het ijs. Ze hebben nog niet allemaal hun helm op en ik zie een bekend gezicht. Mijn hart hapert even.

‘Case ziet er goed uit,’ zegt Whitney op zo’n veelzeggend toontje. Zó irritant.

‘Ja,’ antwoord ik alleen maar.

Het is wel waar. Dat maakt het dus zo irritant. Mijn ex ziet er gewoon belachelijk goed uit. Lang en blond, met lichtblauwe ogen die de kleur van een zomerse hemel aannemen als hij de charmeknop opendraait.

Hij staat met zijn maat Jordan Trager te praten en heeft me gelukkig nog niet zien zitten. De laatste keer dat we elkaar zagen was in juni, maar we hebben tijdens de zomer een paar keer geappt. Hij wilde langskomen. Ik zei nee. Ik vertrouw mezelf niet als Case in de buurt is. Alleen al het feit dat mijn hart daarnet zo’n salto maakte, geeft aan dat ik er goed aan heb gedaan om hem deze zomer uit de buurt te houden.

‘O god, ik ben verliefd.’

Camila trekt mijn aandacht bij Case vandaan en richt die op een nieuwe jongen die net het ijs op komt.

Oké, wauw. Hij is zeker weten knap. Donkerblond haar, lichtgrijze ogen, een gezicht waar iedereen nog eens naar omkijkt. Dat moet er eentje van Eastwood zijn, want ik heb hem nog niet eerder gezien.

Camila zit bijna te kwijlen. ‘Volgens mij ben ik nog nooit zo opgewonden geraakt van iemands profiel.’

Een paar van de jongens zijn al bezig met de warming-up. Met hun stick in hun handen schaatsen ze vlak langs de boarding. Ik herken er niet één.

Camila leunt naar voren en tuurt naar het ijs onder ons. ‘Wie van hen is Luke Ryder?’ vraagt ze nieuwsgierig. ‘Ik heb gehoord dat Jensen hem er niet eens bij wilde hebben.’

‘Jaja, hij wilde de beste aanvaller van het land er niet bij hebben,’ zegt Whitney spottend. ‘Geloof je het zelf?’

‘Hé, die gast heeft een reputatie,’ kaatst Cami terug. ‘Ik kan het Jensen niet kwalijk nemen dat hij de boel een beetje netjes wil houden.’

Daar heeft ze gelijk in. We weten allemaal wat er een paar jaar



geleden op het WK voor junioren is gebeurd. Nadat het team van de VS goud had gewonnen, ging Luke Ryder in de kleedkamer met een ploeggenoot op de vuist. Hij brak de kaak van die andere jongen, die in het ziekenhuis belandde. Het is allemaal erg stilgehouden, of nou ja, de reden voor de vechtpartij is niet bekendgemaakt. Het is niet eens duidelijk wie er is begonnen, maar aangezien die andere speler er het slechtst aan toe was, mag je ervan uitgaan dat Ryder een appeltje met hem te schillen had.

Voor zover ik heb begrepen is hij sindsdien niet meer over de schreef gegaan, maar een andere speler in elkaar slaan, dat blijft aan je kleven. Dat is slecht voor je reputatie, hoe goed je verder ook bent.

‘Daar is hij.’ Ik wijs naar het ijs.

Luke Ryder schaatst naar twee anderen toe, een jongen met donkere stekeltjes en de blonde jongen naar wie Cami nog steeds zwijmelend zit te kijken. Ik vang nog net een glimp van Ryders strakke kaaklijn op voordat hij zijn helm opzet en zich omdraait.

Nog net zo aantrekkelijk als ik me kan herinneren. Alleen is hij nu geen slungelachtige vijftienjarige meer. Hij is een volwassen man, breed en gespierd. Een man die een en al kracht uitstraalt.

Sinds dat jeugdtrainingskamp van een jaar of vijf, zes geleden heb ik hem niet meer in levenden lijve gezien. Als ik terugdenk aan zijn neerbuigende manier van doen, voel ik nog altijd een lichte ergernis. Dat hij zei dat ik niet op het ijs thuishoorde, dat hij dacht dat ik een kunstrijdster was. Dat ook nog. En dat hij me een prinsesje noemde. Eikel. Het was zo leuk om die verwaande grijns van zijn gezicht te zien verdwijnen toen we later twee tegen één deden en ik hem en die ander passeerde en een goal maakte. Zulke kinderachtige dingetjes maken me blij.

‘Hij is zo sexy,’ zegt Whitney.

‘Komt door die ordinaire uitstraling van een badboy met een leukere pik,’ voegt Cami eraan toe. ‘Daar worden ze nog smakelijker van.’

We beginnen allemaal te giechelen.

‘Is hij een ordinaire badboy?’ vraagt Whitney.

Cami lacht en antwoordt: ‘Nou, dat hij een badboy is, dat zie je meteen. Hij staat er ook om bekend dat hij van het ene bed in het

andere duikt, maar zeg maar niet op de normale manier.’

Ik por haar lachend in haar rug. ‘Hoe bedoel je? Kun je dat ook op een niet-normale manier doen?’

‘Ik bedoel dat hij niet zijn uiterste best doet om iemand te versieren. Hij zit niet achter meisjes aan, hij heeft niet die verwaande houding die zoveel ijshockeyers hebben. Mijn nichtje kwam hem vorig jaar op een feestje tegen en volgens haar stond hij de hele tijd een beetje nors in de hoek. Heeft de hele avond geen woord gezegd, tegen niemand, en toch zwermde er een stuk of dertig hongerige meiden om hem heen. Die jongen heeft ze voor het uitkiezen, zonder dat hij er iets voor hoeft te doen.’

Er klinkt een fluitsignaal. Als vanzelf kijken we allemaal op, hoewel het niet eens onze training is.

Coach Jensen schaatst het ijs op, gevolgd door twee assistent-coaches en Tom Adley. Hij fluit weer, twee keer, kort en hard.

‘Opstellen! Ik wil twee rijen in het midden.’ Zijn stem draagt ver door de grote hal.

Er worden helmen opgezet, viziers neergeklapt en handschoenen aangetrokken. De teams vormen twee rijen. Het zijn minder spelers dan ik had verwacht.

‘Heeft Eastwood niet iets van dertig man in hun team?’ vraag ik aan Whitney.

Ze knikt. ‘Ik heb gehoord dat hij ze voor het trainingskamp in twee groepen heeft verdeeld. Dit zal de eerste zijn.’

Ik lach meewarig als ik de twee rijen tegenover elkaar zie staan. De jongens van Briar, schouder aan schouder. Die van Eastwood staan er net zo bij. Ryder staat tussen zijn twee maten, met zijn kaken stevig op elkaar geklemd.

‘Oké,’ roept Jensen bars. Hij klapt in zijn handen. ‘Geen tijd te verspillen, want we moeten deze week heel veel doen om te kunnen bepalen wie straks op welke positie speelt. We beginnen simpel, met op de puck jagen. Even wat energie kwijtraken, oké?’

De andere coaches drijven iedereen bij elkaar achter een van de doelen. Er worden paren gevormd, bestaande uit spelers van beide teams. Dit wordt lachen.

‘De eerste speler die de puck krijgt, schiet op het doel. De andere

speler probeert dat te voorkomen en de puck af te pakken.’

Hij fluit weer om aan te geven dat ze kunnen beginnen. Het is een van de simpelste oefeningen die er zijn, maar toch gaat er een vlaag van opwinding door me heen. Ik ben zo gek op deze sport. Alles eraan vind ik even spannend, daar geniet ik zo van.

Jensen gooit de puck in de hoek achter het net aan de overkant en de eerste twee spelers snellen er langs de boarding op af. Er staan geen namen of nummers op hun shirts, dus ik heb geen idee wie het zijn.

Van het tweede paar herken ik Case meteen. Niet vanwege zijn uiterlijk, maar vanwege zijn kenmerkende stijl: hij racet er meteen vandoor. In deze competitie vind je niemand die zo snel en trefzeker kan schieten als Case Colson. De meeste professionele goalies zouden nog moeite hebben om zijn schot tegen te houden. Hij gaat niet voor niets na zijn studie voor Tampa spelen.

‘Dit is veel saaier dan ik had gedacht,’ zegt Whitney verongelijkt. ‘Waar is het vuurwerk?’

‘Valt zwaar tegen,’ beaamt Camila. ‘Zullen we weer gaan...’

Die woorden hebben haar mond nog niet verlaten of het vuurwerk gaat af.

Het begint met een harde *forecheck* van Jordan Trager. Hem herken ik net zo gemakkelijk als Case, maar dan aan zijn agressieve stijl – daarvoor heb ik genoeg wedstrijden van Briar gezien. Jordan staat altijd klaar om iemand voor zijn bek te rammen. En hij is ook nog een gigantische eikel, dus wanneer andere spelers hem te grazen nemen, weet ik meteen dat Trager weer eens een rotopmerking heeft gemaakt.

In een oogwenk gaan de handschoenen uit en is het knokken.

Tijdens een officiële wedstrijd is vechten niet toegestaan. Dan zouden al deze sukkels meteen van het ijs worden gestuurd en moeten ze de volgende wedstrijd op de bank blijven zitten. Tijdens een training wordt vechten doorgaans afgekeurd en in veel gevallen bestraft.

Maar vandaag?

Jensen laat die jongens hun gang gaan.

‘Jezus.’ Whitney maakt een sissend geluidje als de speler van Eastwood krachtig uithaalt naar Trager en zijn linkerwang raakt.

Trager slaakt een woedende kreet, die door de hele hal galmt. Een tel later duiken de twee vechtend boven op elkaar. Ze grijpen naar elkaars shirt en zwaaien met hun vuisten. Hun ploegmaten moedigen hen met luide, woeste kreten aan en drommen dichterbij hen heen.

Als de twee op het ijs vallen, in een kluwen van benen en schaatsen, slaakt Cami een geschrokken gillette. 'Waarom maakt Jensen er geen einde aan?' roept ze uit.

Chad Jensen staat een paar meter verderop en maakt een verveelde indruk. Om hem heen is het een chaos. De jongens van Briar moedigen Trager aan. Eastwood juicht voor hun speler. Ik zie dat Case naar voren probeert te schaatsen om tussenbeide te komen, maar David Demaine, de aanvoerder van Briar, grijpt zijn arm vast om hem tegen te houden.

'Holy shit, Double-D doet ook geen moer,' zegt Camila verbaasd.

Ik moet toegeven dat dat vrij schokkend is. Demaine is altijd de rust zelve. Komt vast doordat hij een Canadees is.

Pas als de eerste rode druppels op het witte oppervlak vallen, komt er eindelijk iemand in actie.

Mijn wenkbrauwen schieten omhoog als ik zie dat het Ryder is. Hij schaatst snel, met dat lange lijf van hem. Nog geen seconde later trekt hij zijn Eastwood-teamgenoot van Trager af.

Trager staat op en wil opnieuw aanvallen, maar Ryder gaat tussen de twee rood aangelopen spelers in staan. Ik weet niet wat hij tegen Trager zegt, maar wat het ook is, Jordan houdt meteen op.

'God, dat is opwindend,' zegt Whitney ademloos.

'Een einde maken aan een vechtpartij?' vraag ik geamuseerd.

'Nee, dat hij Trager de mond snoert. We zijn getuige van een wonder.'

'Echt heel erg sexy,' vindt Cami, waardoor we allemaal in de lach schieten.

Trager is een hufter met een grote bek. Toen ik met Case ging, heb ik hem min of meer getolereerd, maar er waren dagen waarop dat erg veel moeite kostte. Dat is denk ik het enige lichtpuntje nu het uit is. Geen Trager meer.

Jensen blaast op zijn fluitje en laat eindelijk zijn dwingende stem horen. 'De training is voorbij. Rot op van mijn ijs.'

‘Kom, wij gaan ook,’ zegt Whitney gehaast.

Helemaal mee eens. Jensen weet ongetwijfeld dat we hier zitten, en omdat hij ons niet meteen heeft weggestuurd, konden we zien dat het tijdens zijn eerste training matten werd, tot bloedens aan toe. Hij wil ons er echt niet bij hebben voor het vervolg.

Zonder een woord te zeggen draven we met ons drieën door het gangpad. Onder aan de tribune moeten we beslissen of we de tunnel naar de kleedkamers pakken, waar de spelers nu met de staart tussen de benen naartoe vluchten, of dat we naar buiten gaan door de dubbele deuren aan de andere kant van de hal, waar Jensen en de andere coaches bij elkaar staan.

Omdat we de woede van Jensen niet willen riskeren, besluiten we stilzwijgend om de uitgang te mijden. We komen op hetzelfde moment als een paar spelers van Eastwood bij het begin van de tunnel aan.

Luke Ryder schrikt op als hij me ziet. Dan knijpt hij zijn ogen tot spleetjes. Die o zo donkerblauwe ogen, die ik nooit heb kunnen vergeten. Zijn ene mondhoek gaat omhoog.

‘Gisele,’ zegt hij spottend.

‘Prinsje,’ zeg ik even spottend terug.

Hij grinnikt zacht en loopt na een laatste blik op mij met grote stappen weg.